

**ФУНКЦІОНАЛЬНА ДІАЛЕКТИКА
ІЗ ПЕРСПЕКТИВИ ЛОГІКИ КОМУНІКАЦІЇ ІСТОРИЧНИХ ЛОГІК**

У статті концептуалізується функціональна діалектика як фрагмент логіки комунікації історичних логік. Функціональна діалектика конструюється шляхом синтезу логічних концептів континентальної та аналітичної філософії. Головна увага звертається на функціонування таких регіональних предикатів як одичинне сфери буття, загальне сфери сутності та особливе сфери поняття.

Ключові слова: логіка комунікації історичних логік, логіка суб'єктно-предикативного дискурсу, логіка пропозиційно-функціонального дискурсу, логіка дефінітивних специфікацій, функціональна діалектика.

Аналіз функціональної діалектики доцільно розпочати із перспективи логіки комунікації історичних логік, оскільки функціональна діалектика як різновид логіки філософських міркувань є складовою частиною логіки комунікації історичних логік. Логіка комунікації історичних логік – це інформаційна взаємодія логіки суб'єктно-предикативного дискурсу із логікою пропозиційно-функціонального дискурсу за допомогою логіки дефінітивних специфікацій, числення дефініцій, діалогіки дефінітивних тверджень, топології логічних сполучників, реконструкції інтеррогативних комплексів, логіки філософських міркувань, комунікативної теорії регіональних предикатів. А, відповідно, функціональна діалектика – це формалізована діалектика граматичної форми, пропозиційної функції і дефінітивної специфікації, прогресивна серія дефінітивних специфікацій, суб'єктних і предикатних термінів як пропозиційних функцій та граматичних форм, функціонування дефінітивних специфікацій регіональних предикатів у логіках пропозиційно-функціонального і суб'єктно-предикативного дискурсу.

Функціональна діалектика будується шляхом синтезу логічних концептів континентальної та аналітичної філософії. Філософські логіки континентальної філософії (трансцендентальна логіка І. Канта, діалектична логіка Г. Гегеля, феноменологічна логіка Е. Гусерля тощо) є логіками суб'єктно-предикативного дискурсу. У цих логіках способом виразу знання є твердження суб'єктно-предикативної структури або граматична форма. Суб'єктно-предикативна структура твердження – це результат приписування предиката як логічного присудка суб'єкту твердження логічному підмету, шляхом наслідування граматичного стилю. Суб'єкт, як логічний підмет, є формальним аналогом граматичного підмета, а предикат, як логічний присудок – формальним аналогом граматичного присудку.

Символічні ж логіки аналітичної філософії (логіка висловлювань і логіка предикатів Г. Фреге, Б. Рассела, Л. Вітгенштейна й інших) є логіками пропозиційно-функціонального дискурсу. Г. Фреге запропонував концепт переходу від граматичної форми до пропозиційної функції, від підмета і присудка до аргументу і функції, від суб'єкта і предиката до терма і предикатора або предикатора і квантифікатора. Пропозиційна функція – це результат приписування предикатора терму висловлювання або квантифікатора предикатору шляхом наслідування математичного стилю.

Завдяки ідеям Г. Фреге виникло протистояння між граматичним і математичним підходами, твердженнями суб'єктно-предикатної і пропозиційно-функціональної структури, логіками суб'єктно-предикативного і пропозиційно-функціонального дискурсу. Зазначене протистояння усувається засобами діалектичної логіки Г. Гегеля як логіки дефінітивних специфікацій, за допомогою концепту дефінітивної специфікації та її результату – твердження дефінітивно-специфікативної структури. Дефінітивно-специ-

фікативна структура твердження – це результат послідовної дефінітивної специфікації суб'єкта і предиката спочатку як аргументу і функції, а потім як підмета і присудка шляхом наслідування і математичного, і граматичного стилю. Вона синтезує в собі пропозиційно-функціональну і суб'єктно-предикативну структуру твердження. Звідси і функціональна діалектика, як результат, формалізації діалектичної логіки Г. Гегеля, її модернізації на підставі сучасної символічної логіки.

Дефінітивні специфікації у функціональній діалектиці визначають її структуру. Вона має наступний вигляд:

I. Дефініція поняття у сфері поняття.

1. Дефініція загального у сфері поняття.
2. Дефініція особливого у сфері поняття.
3. Дефініція одиничного у сфері поняття.

II. Дефініція поняття у сфері судження.

1. Дефініція одиничного у сфері судження.
2. Дефініція особливого у сфері судження.
3. Дефініція загального у сфері судження

III. Дефініція поняття у сфері виводу.

1. Дефініція особливого у сфері виводу.
2. Дефініція одиничного у сфері виводу.
3. Дефініція загального у сфері виводу.

Функціональна діалектика є діалектикою поняттєвих дефініцій, дефініцій одиничного, особливого і загального, що поступово змінюють одна одну і розвиваються, модифікуються шляхом дефінітивних специфікацій, переходячи з нижчого щабля дефініцій на вищий. Проаналізуємо названі дефініції відповідно до структури функціональної діалектики:

I. Дефініція поняття у сфері поняття

У структурі поняття функціональної діалектики можна виокремити загальне, особливе й одиничне як модифікатори, поняття, судження й вивід, суб'єкт й предикат, антецедент й консеквент, диз'юнкти, крайні й середній терміни як дескриптори, зв'язку “є” і “не є”, логічні сполучники “якщо... тоді...” й “або” як функтори. Модифікатори є засобами зміни і розвитку поняття, дескриптори – засобами опису етапів розвитку поняття, функтори – засобами побудови нових понять із вихідних.

Обсяг поняття функціональної діалектики містить дві низки категорій: “ціле – частина – елемент” й “рід – вид – індивід”. Перша з них належить логіці цілого і частини, друга – логіці імен, а вони обидві в їх єдності – логіці діалектики. Поняття у функціональній діалектиці розуміється як серія дефініцій загального, особливого й одиничного. Саме у такій послідовності вони розглядаються у сфері поняття функціональної діалектики.

II. Дефініція загального у сфері поняття

Загальне у функціональній діалектиці – це загальне, особливе й одиничне як структура поняття, у якій функцію поняття виконує загальне як ціле чи рід. Ціле – це будь-яке утворення дійсності, що у своїх просторових чи часових межах та взаємодіях постає як неподільне хоча б на якомусь рівні, наділене кількісними і якісними характеристиками та таке, що має усталену внутрішню структуру [1, с. 184]. Рід – це поняття, до обсягу якого входять обсяги видових понять, зокрема й одиничних, виражене загальним ім'ям. Загальне ім'я – це ім'я множини предметів. Загальне будемо позначати літерою “z”.

1. Дефініція особливого у сфері поняття

Особливе у функціональній діалектиці – це загальне, особливе й одиничне як структура поняття, у якій функцію поняття виконує особливе як частина чи вид. Частина – це просторова, часова, змістовна чи субстратна складова явища, що має характеристики цілого [1, с. 186]. Вид – це поняття, обсягом якого є клас предметів, що входить в обсяг ширшого, родового поняття, виражене частковим ім'ям. Часткове ім'я – це ім'я підмножини чи частини множини предметів. Особливе будемо позначати літерою “у”.

2. Дефініція одиничного у сфері поняття

Одиничне у функціональній діалектиці – це загальне, особливе й одиничне як структура поняття, у якій функцію поняття виконує одиничне як елемент чи індивід. Елемент – це неподільне у складі частини чи цілого. Індивід – це поняття, обсягом якого є один предмет, виражене одиничним ім'ям. Одиничне ім'я – це ім'я елемента множини предметів. Одиничне будемо позначати літерою “х”.

II. Дефініція поняття у сфері судження

Загальне, особливе й одиничне як система дефініцій поняття є не просто етапами розвитку поняття, а предикатами судження. Для виявлення послідовності у розвитку та підпорядкуванні суджень логіки діалектики необхідно брати до уваги зміну логічного значення предиката. Предикат у функціональній діалектиці може набувати статусу одиничного, особливого й загального як етапів розвитку поняття у сфері судження. Звідси судження одиничного, особливого й загального.

За допомогою судження у функціональній діалектиці розкривається зміст поняття. Тому поняття у сфері судження постає дефініцією. Із сучасної перспективи, дефініція в логіці діалектики є синтезом пропозиційної функції як тези і граматичної форми як антитези. Вона має функціонально-граматичну структуру. Суб'єкт і предикат, як пропозиційні функції, складають граматичний центр судження логіки діалектики та відіграють у ньому ролі граматичного підмету і присудку. Самі ж пропозиційні функції у своїй структурі містять суб'єкт і предикат, як силігістичні терміни та одиничне, особливе й загальне як діалектичні категорії.

1. Дефініція одиничного у сфері судження

Судження одиничного – це різновид суджень, у якому дефінітивно специфікується суб'єкт як одиничне. Г. Гегель називав цей різновид суджень судженням наявного буття або судженням якості [2, с. 356]. Серед суджень одиничного можна виокремити одинично-загальне, одинично-особливе й одинично-одиничне судження.

Одинично-загальне судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує одиничне, функцію предиката – загальне та визначається, що такий компонент поняття як елемент є частина або ціле, чи такий компонент поняття як індивід є вид або рід. Його схема: $S(x) - P(z)$. Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує одиничне (x), функцію предиката (P) – загальне (z), отже, одиничне (x) є загальне (z)”. Наприклад: “Троянда (S(x)) червона (P(z))”. Г. Гегель називав таке судження позитивним [2, с. 356].

Одинично-особливе судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує одиничне, функцію предиката – особливе та визначається, що такий компонент поняття як елемент не є та чи інша частина, або такий компонент поняття як індивід не є той чи інший вид. Його схема: $S(x) - P(y)$. Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує одиничне (x), функцію предиката (P) – особливе (y), отже, одиничне (x) є особливе (y)”. Наприклад: “Троянда (S(x)) не біла (P(y))”. Г. Гегель називав таке судження заперечним [2, с. 356–358].

Одинично-одиничне судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує одиничне, функцію предиката – також одиничне та визначається, що такий компонент поняття як елемент рівний лише самому собі, такий компонент поняття як індивід знаходиться у рефлексивному відношенні до самого себе, й тому виключає все, що відмінне від нього. Його схема: $S(x) - P(x)$. Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує одиничне (x), функцію предиката (P) – одиничне (x), отже, одиничне (x) є одиничне (x)”. Наприклад: “Троянда (S(x)) є троянда (P(x))”, “Троянда (S(x)) не тюльпан (P(x))”. Г. Гегель називав таке судження по різному: тавтологічним, тотожним або нескінченим [2, с. 358].

2. Дефініція особливого у сфері судження

Судження особливого – це різновид суджень, у яких дефінітивно специфікується предикат і характер зв'язки як особливе. Судження особливого поділяється на судження властивості й судження відношення.

Судження властивості – це різновид суджень, у яких дефінітивно специфікується предикат як особливе. Г. Гегель називав таке судження судженням рефлексії або судженням кількості [2, с. 359]. Серед суджень властивості можна виокремити одинично-загальне, особливо-загальне й загально-загальне судження.

Одинично-загальне судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує одиничне, функцію предиката – загальне та визначається факт належності такого компонента поняття як елемент – частині чи цілому, або факт належності такого компонента поняття як індивід виду чи роду. Його схема: $S(x) - P(z)$. Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує одиничне (x), функцію предиката (P) – загальне (z), отже, одиничне (x) є загальне (z)”. Наприклад: “Ця троянда (S(x)) біла (P(z))”. Г. Гегель називав таке судження сингулярним [2, с. 360].

Особливо-загальне судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує особливе, функцію предиката – загальне та визначається факт належності такого компонента поняття як елемент – частині чи цілому, або факт належності такого компонента поняття як частина – цілому, або такого компонента поняття як вид – роду. Його схема: $S(y) - P(z)$. Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує особливе (y), функцію предиката (P) – загальне (z), отже, особливе (y) є загальне (z)”. Наприклад: “Деякі троянди, з яких складений букет (S(y)), білі (P(z))”. Г. Гегель називав таке судження партикулярним [2, с. 360].

Загально-загальне судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує загальне, функцію предиката – також виконує загальне та визначається факт належності такого компонента поняття як елемент частині чи цілому, або факт належності такого компонента поняття як ціле – іншому цілому або такого компонента поняття як вид чи рід – іншому виду чи роду. Його схема: $S(z) - P(z)$. Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує загальне (z), функцію предиката (P) – загальне (z), отже, загальне (z) є загальне (z)”. Наприклад: “Усі троянди, з яких складений букет (S(z)) білі (P(z))”. Г. Гегель називав таке судження універсальним [2, с. 360–361].

Судження відношення – це різновид суджень, у яких дефінітивно специфікується характер зв'язки як особливе. Г. Гегель називав цей різновид суджень судженням необхідності [2, с. 362]. Серед суджень відношення можна виокремити одинично-загальне, загально-особливе й одинично-особливе судження.

Загально-особливе судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує загальне, функцію предиката – особливе та визначається причинний зв'язок між суб'єктом як цілим, або родом і предикатом як частиною, або видом. Його схема: $S(z) - P(y)$. Вона читається: “Функцію

суб'єкта (S) виконує загальне (z), функцію предиката (P) – особливе (y), отже, загальне (z) є особливе (y)”. Наприклад: “Якщо троянди квітнуть (S(z)), тоді згодом зів'януть (P(y))”. Г. Гегель називав таке судження гіпотетичним [2, с. 362].

Одинично-особливе судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує одиничне, функцію предиката – особливе та визначається зв'язок взаємодії між суб'єктом як певним елементом, окремим індивідом і предикатом як частинами або видами. Його схема: S(x) – P(y). Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує одиничне (x), функцію предиката (P) – особливе (y), отже, одиничне (x) є особливе (y)”. Наприклад: “Троянда (S(x)) може бути червоною, або білою (P(y))”. Г. Гегель називав таке судження диз'юнктивним [2, с. 363].

3. Дефініція загального у сфері судження

Судження загального – це різновид суджень, у яких дефінітивно специфікується суб'єкт, зв'язка і предикат як загальне. Г. Гегель називав цей різновид суджень судженнями поняття [2, с. 363]. Серед суджень поняття можна виокремити одинично-особливе, загально-особливе й одинично-загальне судження.

Одинично-особливе судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує одиничне, функцію предиката – загальне, визначення якого містить фактичну підставу того, що воно стверджує. Його схема: S(x) – P(y). Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує одиничне (x), функцію предиката (P) – особливе (y), отже, одиничне (x) є особливе (y)”. Наприклад: “Цей букет троянд (S(x)) гарний (P(y))”. Г. Гегель називав таке судження асерторичним [2, с. 364].

Загально-особливе судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує загальне, функцію предиката – особливе, визначення якого містить логічну підставу того, що воно стверджує. Його схема: S(z) – P(y). Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує загальне (z), функцію предиката (P) – особливе (y), отже, загальне (z) є особливе (y)”. Наприклад: “Якщо букет троянд потворний (S(z)), тоді він може стати гарним (P(y))”. Г. Гегель називав таке судження проблематичним [2, с. 364].

Одинично-загальне судження – це одиничне, особливе й загальне як структура поняття, у якій функцію суб'єкта судження виконує одиничне, функцію предиката – загальне, визначення якого містить фактичну й логічну підставу того, що воно стверджує. Його схема: S(x) – P(z). Вона читається: “Функцію суб'єкта (S) виконує одиничне (x), функцію предиката (P) – загальне (z), отже, одиничне (x) є загальне (z)”. Наприклад: “Цей букет, складений у такий спосіб (S(x)), гарний (P(z))”. Г. Гегель називав таке судження аподиктичним [2, с. 364].

III. Дефініція поняття у сфері виводу

Вивід є синтезом поняття і судження. Загальне, особливе й одиничне як структурні елементи поняття та одиничне, особливе й загальне як предикати судження виступають крайніми і середнім термінами виводу.

Вивід – це особливе, одиничне й загальне як структура поняття, у якому функцію середнього терміну почергово виконує особливе, одиничне й загальне. Звідси вивід особливого, вивід одиничного й вивід загального.

Названі виводи можна подати такими схемами:

$$S(x) - M(y) - P(z)$$

$$S(z) - M(x) - P(y)$$

$$S(y) - M(z) - P(x)$$

Предикат висновку першого виводу як виводу особливого входить до засновку другого виводу як виводу одиничного. Предикат висновку виводу одиничного входить

до засновку третього виводу як виводу загального. Третій вивід обґрунтовує коректність першого виводу. Загалом усі три виводи являють собою один, цілісний вивід, послідовними фрагментами якого вони є. У цьому контексті вивід є циклом дефінітивних специфікацій середнього терміна.

1. Дефініція особливого у сфері виводу

Вивід особливого – це особливе, одиничне й загальне як структура поняття, у якому функцію середнього терміну виконує особливе, а функції крайніх термінів – одиничне й загальне чи загальне й одиничне. Г. Гегель називав такий вивід якісним умовиводом або умовиводом наявного буття [2, с. 368]. Серед виводів особливого можна виокремити вивід особливого як одиничного, вивід одиничного як загального й вивід загального як особливого.

Вивід особливого як одиничного – це вивід, у якому функцію середнього терміна виконує особливе, а функції крайніх термінів – одиничне й загальне, й при цьому одиничне визначається як загальне, оскільки воно є особливе. Його схема: $S(x) - M(y) - P(z)$. Вона читається: “Функцію меншого терміну (S) виконує одиничне (x), функцію середнього терміну (M) – особливе (y), функцію більшого терміну (P) – загальне (z), отже, одиничне ($S(x)$) є загальне ($P(z)$)”. Наприклад: “Ця троянда ($S(x)$) червона ($M(y)$). Червоне ($M(y)$) – колір ($P(z)$). Отже, ця троянда ($S(x)$) має колір ($P(z)$)”. Г. Гегель називав вивід особливого як одиничного умовиводом першої фігури [2, с. 371].

Вивід одиничного як загального – це вивід, у якому функцію середнього терміну виконує одиничне, а функції крайніх термінів – особливе й загальне, й при цьому одиничне виключає із себе особливе на підставі свого власного загального. Його схема: $S(y) - M(x) - P(z)$. Вона читається: “Функцію меншого терміну (S) виконує особливе (y), функцію середнього терміну (M) – одиничне (x), функцію більшого терміну (P) – загальне (z), отже, одиничне ($S(x)$) є загальне ($P(z)$)”. Наприклад: “Червоне ($S(y)$) не є троянда ($M(x)$). Троянда ($M(x)$) має білий колір ($P(z)$). Отже, червоне ($S(y)$) не є біла троянда ($P(z)$)”. Г. Гегель називав вивід одиничного як загального умовиводом другої фігури [2, с. 372].

Вивід загального як особливого – це вивід, у якому функцію середнього терміну виконує загальне, а функції крайніх термінів – одиничне й особливе, й при цьому особливе як одиничне частково є загальне. Його схема: $S(x) - M(z) - P(y)$. Вона читається: “Функцію меншого терміну (S) виконує одиничне (x), функцію середнього терміну (M) – загальне (z), функцію більшого терміну (P) – особливе (y), отже, одиничне ($S(x)$) є особливе ($P(y)$)”. Наприклад: “Ця троянда ($S(x)$) має колір ($M(z)$). Колір троянди ($M(z)$) червоний ($P(y)$). Отже, деякі троянди ($S(x)$) червоні ($P(y)$)”. Г. Гегель називав вивід загального як особливого умовиводом третьої фігури [2, с. 372].

2. Дефініції одиничного у сфері виводу

Вивід одиничного – це особливе, одиничне й загальне як структура поняття, у якій функцію середнього терміна виконує одиничне, а функції крайніх термінів – загальне й особливе, чи особливе й загальне. Г. Гегель називав вивід одиничного умовиводом рефлексії [2, с. 374]. Серед виводів одиничного можна виокремити вивід особливого як одиничного, вивід одиничного як особливого й вивід загального як одиничного.

Вивід особливого як одиничного – це вивід, у якому функцію середнього терміна виконує особливе як сукупність одиничностей, а функції крайніх термінів – одиничне й загальне й при цьому, завдяки особливому, одиничне визначається як загальне. Його схема: $S(x) - M(y) - P(z)$. Вона читається: “Функцію меншого терміну (S) виконує одиничне (x), функцію середнього терміну (M) – особливе (y), функцію більшого тер-

міну (P) – загальне (z), отже, одиничне (S(x)) є загальне (P(z))”. Наприклад: “Троянда (S(x)) має червоний колір (M(y)). Усі червоні троянди (M(y)) є квітами (P(z)). Отже, троянда (S(x)) є квіткою (P(z))”. Г. Гегель називав вивід особливого як одиничного умовиводом сукупності [2, с. 374].

Вивід одиничного як особливого – це вивід, у якому функцію середнього терміна виконує одиничне, а функції крайніх термінів – загальне й особливе, й при цьому можливі два варіанти виводу: а) якщо особливе дорівнює сукупності одиничностей та одиничності входять в обсяг загального, то особливе визначається через загальне; б) якщо ж особливе перевершує за обсягом сукупність одиничностей, то воно лише частково підпадає під загальне. Його схема: $S(z) - M(x) - P(y)$. Вона читається: “Функцію меншого терміну (S) виконує загальне (z), функцію середнього терміну (M) – одиничне (x), функцію більшого терміну (P) – особливе (y), отже, одиничне (S(x)) є загальне (P(z))”. Наприклад: “Перша, друга, третя троянди (S(z)) мають червоний колір (M(x)). Перша, друга, третя червоні квіти (M(x)) – рослини (P(y)). Отже, усі троянди (S(z)) – рослини (P(y))”; “Троянда і тюльпан (S(z)) є квіти (M(x)). Квіти (M(x)) – рослини (P(y)). Отже, троянда і тюльпан (S(z)) є рослини (P(y))”. Г. Гегель називав вивід одиничного як особливого умовиводом індукції [2, с. 376].

Вивід загального як одиничного – це вивід, у якому функцію середнього терміна виконує загальне, а функції крайніх термінів – особливе й одиничне, при цьому особливе, завдяки своїй суттєвій схожості із загальним, забезпечує перехід від особливого до одиничного. Його схема: $S(y) - M(z) - P(x)$. Вона читається: “Функцію меншого терміну (S) виконує особливе (y), функцію середнього терміну (M) – загальне (z), функцію більшого терміну (P) – одиничне (x), отже, особливе (S(x)) є одиничне (P(x))”. Наприклад: “Усі троянди (S(y)) – квіти (M(z)). Деякі квіти (M(z)) мають білий колір (P(x)). Отже, деякі троянди (S(y)) мають білий колір (P(x))”. Г. Гегель називав вивід загального як одиничного умовиводом аналогії [2, с. 376].

3. Дефініції загального у сфері виводу

Вивід загального – це особливе, одиничне й загальне як структура поняття, у якому функцію середнього терміна виконує загальне, а функції крайніх термінів – одиничне й особливе, чи особливе й одиничне. Г. Гегель називав вивід загального умовиводом необхідності [2, с. 377]. Серед виводів загального можна виокремити вивід особливого як загального, вивід одиничного як особливого й вивід загального як особливого.

Вивід особливого як загального – це вивід, у якому функцію середнього терміна виконує особливе, а функцію крайніх термінів – загальне й одиничне, й при цьому загальне як рід розподіляється на види, особливе як вид – на одиничне як підвиди. Його схема: $S(z) - M(y) - P(x)$. Вона читається: “Функцію меншого терміну (S) виконує загальне (z), функцію середнього терміну (M) – особливе (y), функцію більшого терміну (P) – одиничне (x), отже, загальне (S(z)) є одиничне (P(x))”. Наприклад: “Троянди (S(z)) бувають червоними і білими (M(y)). Червоні й білі троянди (M(y)) бувають квітучими і в’янучими (P(x)). Отже, троянди (S(z)) бувають квітучими і в’янучими (P(x))”. Г. Гегель називав вивід особливого як загального категоричним умовиводом [2, с. 377]. А. Шуман – дивізивним умовиводом [3, с. 192].

Вивід одиничного як особливого – це вивід, у якому функцію середнього терміна виконує одиничне, а функцію крайніх термінів – загальне й особливе, й при цьому одиничне як умова існування особливого підводиться під загальне. Його схема: $S(z) - M(x) - P(y)$. Вона читається: “Функцію меншого терміну (S) виконує загальне (z), функцію середнього терміну (M) – одиничне (x), функцію більшого терміну (P) – особливе (y), отже, одиничне (S(x)) є загальне (P(z))”. Наприклад: “Якщо троянди (S(z)) ростуть

($M(x)$), тоді їх поливають ($P(y)$). Троянди ($S(z)$) ростуть ($M(x)$). Отже, троянди ($S(z)$) поливають ($P(y)$)". Вивід одиничного як особливого Г. Гегель називав гіпотетичним умовиводом [3, с. 377].

Вивід загального як особливого – це вивід, у якому функцію середнього терміну виконує загальне, а функції крайніх термінів – одиничне і особливе й при цьому загальне отримує визначення у всіх своїх особливих моментах. Його схема: $S(x) - M(z) - P(y)$. Вона читається: “Функцію меншого терміну (S) виконує одиничне (x), функцію середнього терміну (M) – загальне (z), функцію більшого терміну (P) – особливе (y), отже, одиничне ($S(x)$) є особливе ($P(y)$)”. Наприклад: “Ця квітка ($S(x)$) є трояндою ($M(z)$). Троянди ($M(z)$) бувають білими і червоними ($P(y)$). Отже, ця квітка ($S(x)$) не може бути іншого кольору ($P(y)$)”. Г. Гегель називав вивід загального як особливого диз’юнктивним умовиводом [2, с. 377].

Проаналізовані виводи особливого, одиничного й загального взаємно обґрунтовують один одного, утворюючи цикл дефінітивних специфікацій, у якому місце середнього терміна як його центру послідовно займають особливе, одиничне й загальне.

Проведений аналіз функціональної діалектики відкриває теоретичну і практичну перспективи. Теоретична перспектива дає змогу проводити порівняльні дослідження діалектики і логіки, виявляти їх вади, переваги і можливості, взаємно збагачувати діалектики і логіки, сприяти їх творчому розвитку. Практична перспектива дає можливість досліджувати історичний процес розвитку філософських дисциплін постаючи їх методологічним базисом та реалізуючи принцип єдності історичного і логічного а також вивчати соціальні процеси і взаємодії сучасного суспільства.

1. Петрушенко В. Тлумачний словник основних філософських термінів. Львів : Вид.-во НУ “Львівська політехніка”, 2009. 264 с.
2. Гегель Г. В. Ф. Энциклопедия философских наук: Наука логики. Москва : Мысль, 1975. Т. 1. 452 с.
3. Шуман А. Н. Трансцендентальная философия. Минск : Экономпресс, 2002. 416 с.

In the article is conceptualized the functional dialectics as fragment of historical logic's communication. The functional dialectics is constructing in a way of synthesis continental and analytical logical concepts. The main attention is paid to function of those regional predicates as singularity in the sphere of being, universality in the sphere of essence and particularity in the sphere of concept.

Keywords: *logic of historical logics communication, logic of subjective-predicative discourse, logic of propositional-functional discourse, logic of definitive specifications, functional dialectics.*